כתבה ראשונה בסידרה על הנשים המפסות בסולם ההצלחה המיקצועית

סיפורי הבדים של ריקי

היא התחילה את דרכה בתל־אביב, כגרפיקאית בחברת פירסום, עברה ב־משך השנים לציור ולייעוץ אופנה, נסעה לפ־ריס, שם כבשה לה מקום חשוב בעולם האופנה הבינ־לאומי כעורכת תחזיות־אופנה של מרכז־הצמר הבינלאומי, וכציירת־אופנה של העיתון ה־חשוב „מארי קלייר". כיום היא מתכננת־האופנה מיספר אחת של ישראל, בעלת מחל־כים בחוגי־האופנה הבינלאו־מיים, ולזכותה רעיונות ש־הפכו ללהיטים עולמיים.

לחיפגש עם ריקי בן־ארי לשיחה בט־לה על כוס־קפה, כדרך הנשים, זוהי משימה בלתי־אפשרית כימעט. כי ריקי, מתכננת־האופנה מיספר אחת של ישראל, הנהנית ממוניטין וידע בינלאומיים והיא בת־בית במרכזי האופנה בעולם, היא סוס־עבודה מסוג נדיר, שלוח־הזמנים שלה עמוס לעייפה.

בין ציור אופנה עבור העיתון האנגלי לונדון טיימס, לבין עריכת חוברות־אופנה עבור מכון־הייצוא הישראלי, מספיקה ריקי לעטר בריטשומיה את היומן הארץ, לשמש

ואת

שרית ישי

מתכננת־האופנה הראשית — אשר על פיה ישק דבר — של מיפעל־הבגדים המשגשג טכסטיל בית־שאן, לעצב אופנה לבית־החרושת לבגדים אלסקה, ובימים אלה ממש הפכה המתכננת הראשית של מיפ־על כיתן־דימונה הכושל, שהתאחד עם טכסטיל בית־שאן.

יחד עם זאת מספיקה ריקי לקפוץ מדי־פעם לפריס, לראות תצוגות־אופנה, להת־עדכן ולערוך תחזיות־אופנה עבור מרכז הצמר הבינלאומי שמישכנו בעיר האורות.

הספק לא־מבוטל, לכל הדיעות, מה גם שבין הזמנים מצליחה ריקי לשמור על קן משפחתי חמים ביחד עם בעלה ג'קי ושני ילדיהם עופר ואלון, בדירתם הצנועה שבצפון תל־אביב.

את ריקי הצלחנו לתפוס, יומיים לפני שעמדה לטוס, בפעם המי־יודע־כמה הש־נה, לפריס לתקופה של חמישה ימים. היא היתה לבושה בפשטות, בחצאית וחולצה, שיער מתולתל ומבט חם בעיניים, כולה שופעת חיות. עוברת במהירות מנושא ל־נושא, דואגת לבעל ולילדים ועונה לטל־פון — הכל בעת־ובעונה־אחת.

ציור במקום כל דבר

את כישרון־הציור שלה גילו בזמנו מוריה בגימנסיה גאולה. „הייתי מצ־יירת בכל המחברות ותולשת את הדפים מהמרכז כלפי פנים," היא נזכרת. המו־רים הזמינו את אמה, „שהיא הדבר הנח־מד ביותר בעולם," לדבריה, והציעו לה לאפשר לריקי להתעסק בציור בלבד, לא במתימטיקה, לא באנגלית ואף לא בסיפ־רות ובתנ"כ.

אך האם לא הסתפקה במלצות המו־רים, ולקחה את ריקי גם אל ד"ר חיים גמזו, או מנהל מוזיאון תל־אביב ששכן בשדרות רוטשילד. הדוקטור גמזו אישר כי ריקי מחוננת בכישרון יוצא־דופן, והמ־ליץ לקנות לה עפרונות וצבעים ולאפשר לה לצייר ככל שתרצה. וריקי אכן, ציי־רה — בכל מקום על כל דבר ובכל זמן.

כשגייסו אותה לצבא נשלחה לקורס מפקדי־פלוגות. אבל תאוות־הציור שלה שלא ידעה גבול באה לידי ביטוי גם ב־קורס. „בזמן שכל הבנות סחבו מיטות מן הביתן החוצה וחזור חלילה, ציירתי אני את חדר־האוכל וצבעתי את מיגרש־המיס־דרים בלבן."

עם הזמן הועברה ריקי ליחידה גראפית, ובין שאר הדברים ששתה שם ציירה גם פלאקטים, שהמוכר בהם הוא זר הקורא להתנדב לצנחנים.

חלום חייה של ריקי באותה תקופה היה לעלות ירושלימה וללמוד בבית־הספר ל־אמנות בצלאל. אבל אמה, ככל שתהיה הדבר „הנחמד ביותר בעולם," העדיפה להחזיק אותה בבית. במקום בבית־הספר בצלאל למדה ריקי בקורסים פרטיים בתל־אביב. במייוחד היא זוכרת לטובה מורה אחד בשם אלנר, „שהוא עדיין חי ואני שמחה." המורה הזה, הוא זה שלימד אר־תה לעבוד בשיטתיות ובדייקנות, שהפכו כלל מיספר אחד בעבודתה עד עצם היום הזה.

בתקופת שירותה הצבאי הספיקה ריקי להיות שותפה לפתיחת הבוטיק הראשון בישראל, שנקרא סבנטין. הבדים ששלטו בכיפה בישראל של תקופה הצנע, היו בדי־כותנה ואריגים ערביים, שקשת הצב־עים שלהם הכילה מיגוון מצומצם של שחור, חום ולבן.

כדי לגוון את הבדים המשעממים ציירה עליהם ריקי בציבעי־שמן „וזה לא־כל־כך ירד בכביסה." אך לא רק זה. היא גם קישטה את אימרות החצאיות בתחרה עדי־נה שבה נהוג היה לקשט ארונות, וכל זה ב־1953, זמן רב לפני שאימרות־התחרה הפכו אופנה כלל־עולמית.

עם תום השירות הצבאי הפליגה ריקי לפריס. היא התקבלה כתלמידה שלא־מן־המניין בבוזאר, „מה שאיפשר לי לאכול את סוליות הסטייקים במיסעדה ההודית שליד לוכסמבורג," היא מספרת. היא הס־תופפה שם בחברתם הבהמית של הישר־אלים עמוס קינן, הארכיטקט אלישע גת והצייר יעקב אגם, וככל סטודנטית צעי־רה היתה גם היא תושבת קבועה בבתי־הקפה קופול וסלקט שבמונפרנאס.

אבל התקופה הנפלאה הזו באה אל קיצה „כשאחי כתב לי שהזורים הפסיקו לו את שיעורי האקורדיון, מכיוון ששהותי בפריס גומרת למישפחה את התקציב."

בפריס השאירה סטודנט צעיר לכימיה, שהציע לה נישואין. היא לא נענתה לו, כי „הוא בא לפריס ללמוד כדי להשתלם אחר־כך בדאקאר ואילו אני באתי ללמוד כדי להשתלם בתל־אביב."

החזרת תודעת הגראפיקה

לפני שובה ארצה היה על ריקי לס־יים מיבצע נוסף: להשיג תעודת־סיום מבית־ספר כלשהו, „כדי שיהיה מה להראות לשכנים." היא גרשמה לבית־ספר לגזירה, וכעבור שבוע ימים יצאה משם מצויינת בתעודה ענקית ממוסגרת וחתומה בשעווה. „השכנים נורא התפעלו," היא מחייכת.

אבל תעודת בית־הספר לגזירה לא עז־רה לריקי ביותר לאחר שובה ארצה. ב־גזירה לא רצתה לעסוק — כל מה שהיה לה בראש היה לצייר, לצייר, ולצייר. אח־רי תקופה קצרה בה הסתובבה מחוסרת־עבודה, החלה לעבוד כמורה־לאופנה, ואז הכירה גם את הגראפיקאי דב כהן, שאיתו

תחילת הדרך

ריקי בן־ארי כגרפיקאית צעירה וכמאיירת ספרי־ילדים, בעת הראיון הראשון שלה למעריב לנוער.

הבעל ג'קי, מנהל מיפעל לפיבר־גלאס ושותף בו, **נאח ב־** הצלחה של אשתו ומשתדל לעזור לה.